

рахунок правового регулювання мережевого маркетингу. Прийнявши закон, можна буде захистити права покупця як споживача певної продукції.

Список використаних джерел:

1. Пилипчук В. Формування та тенденції розвитку мережевого маркетингу. В. Пилипчук, О. Данніков. Маркетинг в Україні. 2008. № 3 (49). С. 40–45.
2. Войчак А. В. Особливості сучасної організації маркетингу на підприємстві. Формування ринкової економіки: зб. наук. праць. Спец. 79, вип.: Сучасні проблеми теорії і практики маркетингу. К.: КНЕУ, 2005. 604 с.

КАРГАПОЛЬЦЕВ Іван,

здобувач вищої освіти третього курсу
факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

РЕЗВОРОВИЧ Кристина,

кандидат юридичних наук, завідувач
кафедри цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

**ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ТА ДОТРИМАННЯ ПРИНЦИПУ
ДОСТУПНОСТІ ПРАВОСУДДЯ ПІД ЧАС ЦИВІЛЬНОГО
ПРОВАДЖЕННЯ**

На даний момент Україну можна характеризувати як правову, демократичну державу. Активна участь нашої держави у впровадженні в національне законодавство міжнародних стандартів щодо дотримання прав і свобод людини, а також її законних інтересів, проявляється під час ратифікації міжнародних договорів, що стосуються даної категорії правовідносин. Однієї Конституції недостатньо для ефективного забезпечення цього кола правовідносин, тому Україна звертається до імплементації положень міжнародних актів, які становлять джерело визначення основних прав та свобод людини, а також гарантій їх дотримання.

Важливішим принципом, який характеризує державу як демократичну, є принцип доступності до правосуддя в цивільному процесі. У сучасних реаліях дане положення часто порушується, через що наявні проблеми забезпечення реалізації цього принципу громадянами є дуже актуальними та заслуговуючи ми на увагу.

З огляду на положення Європейської Конвенції із захисту прав людини

і основоположних свобод (ст. 6 і ст. 13), можна зазначити, що право громадян на доступ до правосуддя, що є загальноновизнаним, є невід'ємною складовою основоположних прав людини у кожній демократичній державі [1]. Також Конституція України закріплює реалізацію цього права, а саме: кожен має право на оскарження рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб у судовому порядку (ст.55) [2].

Сакара Н.Ю. вказує на доцільність розуміння доступності правосуддя в широкому сенсі. Він зазначає, що доступність правосуддя – це встановлений стандарт, який кореспондує вимогам справедливого і ефективного судового захисту, який конкретизується у необмеженій судовій юрисдикції, розумних строках, належних судових процедурах і безперешкодному зверненні заінтересованих осіб до суду. Реалізація ж цього принципу досягається виконанням певних організаційних, правових та економічних умов [3, с. 106, 108].

Багато науковців відносять до розуміння цього принципу ряд інших обов'язкових складових. Абримов Є.Б. вказує, що під час розгляду принципу вільного доступу до правосуддя слід звертатися до аналізу принципу незалежності судової влади, адже вони разом складають сучасну концепцію справедливості та належного правосуддя. Зазначений принцип встановлює вимоги щодо недопущення необґрунтованих правових і практичних перешкод під час розгляду або для розгляду справ у суді. До основних елементів принципу доступу до правосуддя вищезазначений науковець відносить: суб'єктивний (полягає у свободі та рівності доступу всіх суб'єктів права до суду); компетенційний (полягає в універсальності компетенції суду в частинах предметності, територіальності та темпоральності); інституційний (полягає у дотриманні правила ординарного суду і належного судді); процесуальний (дотримання принципу змагальності під час судової процедури) [4, с. 241].

Ще одне досить спірне питання науки цивільного процесу стосується проблеми доступності цивільного судочинства у зв'язку з ефективною реалізацією принципу змагальності сторін. Кройтор В.А., аналізуючи та оцінюючи сучасний процес розгляду цивільних справ, вказує на появу вагомих перешкод на шляху до реалізації громадянами права на судовий захист, які виникли через прогресивні зміни Цивільного процесуального кодексу України. Доповнення національного законодавства у питаннях, які стосуються судочинства в Україні, призвели до ускладнення процесу відстоювання власних позицій в суді, які зараз майже не можливо зробити без допомоги кваліфікованих фахівців у галузі права. Також додатковий тягарем під час розгляду справ виступають витрати на проведення судових експертиз, виклик свідків та інших дій, які сприяють цивільному провадженню [5, с. 100].

Отже, опираючись на дослідження вищезазначених науковців, можна зробити висновок, що в даний час наявний ряд перешкод, що заважають

ефективності реалізації принципу доступності правосуддя в цивільному процесі, які держава повинна розглянути, оцінити, та на основі цього винайти якісний механізм мінімізації проявів даних порушень цього права громадян. Структура судових органів України повинна ґрунтуватися на моделі раціонального правосуддя цивільних справ, адже демократична правова держава може визнаватися такою у разі забезпечення дотримання прав і законних інтересів своїх громадян.

Список використаних джерел:

1. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод: Міжнародний документ від 04.11.1950. Рада Європи. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/995_004 (дата звернення: 05.11.2021).
2. Конституція України: Закон України від 28.06.1996. № 254к/96-ВР. Відомості Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/254к/96-вр> (дата звернення: 05.11.2021).
3. Сакара Н. Проблеми доступності правосуддя в цивільних справах . *Право України*. 2004. № 1. 256 с.
4. Петрухін І.Л. Судебная власть. М. : ТК Велбі, 2003. 306 с.
5. Кройтор В. А. Проблеми доступності цивільного судочинства в Україні у зв'язку з реальним закріпленням принципу змагальності. *Право і Безпека*. 2004. Т. 3. № 1. URL : http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pib_2004_3_1_27/ (дата звернення: 05.11.2021).

КАСИЧ Єлизавета,

здобувач вищої освіти другого курсу
факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник:

ЮНІНА Марина,

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри цивільного права
та процесу Дніпропетровського
державного університету
внутрішніх справ

**ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ВИЗНАЧЕННЯ МІСЦЯ ПРОЖИВАННЯ
ДИТИНИ У РАЗІ РОЗІРВАННЯ ШЛЮБУ БАТЬКАМИ**

Нині проблемні питання, що стосуються дитини та її прав, все більше привертають увагу наукового товариства. Тому розгляд питання з ким буде проживати та ким буде виховуватись дитина після розірвання шлюбних відносин все більше набирає актуальності. Сьогодні дані справи розглядаються в судах та у органах опіки. Суд в багатьох випадках віддає